

за да удържатъ подъ австрійскіѣ власти единъ народъ като тѣхъ, кой-то искаше своя-та независимостъ. Войници-тѣ ся показаха логични: тѣ си хвърляха оружїя-та, и нерачеа да мрѣтъ за една причинѣ противна на тѣхни-тѣ убѣжденїя; Австрія ся нави и загуби една цяла провинція съ три милиона жители. Послѣдствие на този твърдѣ скѣпъ урокъ, правителство-то даде пѣтя на до тогавашни-тѣ министри, избратора по-свободолюбиви и свика единъ общи народенъ съвѣтъ, на кого-то имаше представители отъ сички-тѣ народности въ Австрія. На този съвѣтъ присѣтствова и дяковскій епископъ, Штросмайеръ, кой-то ся отличил, чрезъ краснорѣчіе-то си, но още по-много чрезъ проникателниѣ си умъ и горѣщо-то родолюбіе. Той брани правдини-тѣ на народи-тѣ съ обикновено-то си сладкорѣчіе и негово-то изрѣченіе: РАВНИ ДЛЪЖНОСТИ, РАВНИ ПРАВА стана програма на сички-тѣ славенски народи и на Ромѣни-тѣ: само Нѣмци-тѣ и Маджари-тѣ, кои-то ся стараяха да потѣпчатъ други-тѣ народности, освояваха щедро за себе си *права-та*, а *длъжности-тѣ* подаряваха на Славене-тѣ и на Ромѣни-тѣ.

Съ исто-то сладкорѣчіе и сѣщїя политически духъ ся отличи Штросмайеръ и въ Хърватскїѣ съвѣтъ на 1861, дѣто той съ неограничено самопожрѣтваніе забрани народни-тѣ си правдини, и спомогна да ся отблѣснѣтъ далечъ отъ отечество-то му тегло-то и неволя-та, кои-то му готвяхъ негови неприятели.

Друга слава очакваше този знаменитъ мѣжъ, вѣнъ отъ епархїя-та му, вѣнъ отъ тѣснїѣ кругъ на негово-то отечество, слава европейска, слава въ сичка-та вселенна дѣто живѣе една образована католичка душа.